

Finansieringsselskapenes Forening

Finansieringsselskapenes Servicekontor

The Association of Norwegian Finance Houses

Finansdepartementet

Postboks 8008, Dep

0030 OSLO

FINANSDEPARTEMENTET

13. MAR 2006

Saksnr.

041 139-46

Arkivnr.

Deres ref.

04/139 FM A/B

Vår ref.

JFH

Oslo

10. mars 2006

HØRING – DIREKTIV OM BETALINGSTJENESTER

Vi viser til departementets brev av 13.1.2006 vedlagt EU-kommisjonens forslag til direktiv om betalingstjenester – COM (2005) 603 final.

Finansieringsselskapenes Forening ser det som vanskelig å kommentere det foreliggende direktivutkast. Dette er siste versjon i en lang rekke tidligere versjoner og det er underveis gjennomført betydelige endringer. Det er heller ikke særlig grunn til å tro at det som når foreligger vil bli vedtatt i foreliggende form.

Tar man imidlertid utgangspunkt i det som nå ligger på bordet, er det lite tvil om at konsekvensen vil måtte bli betydelige endringer både når det gjelder rammebetingelsene for de foretak som kan tilby betalingstjenester i Norge, for utformingen av tillatte betalingsløsninger, informasjonsplikt i forhold til kunder og ikke minst når det gjelder de rettigheter og plikter som gjelder i det privatrettslige avtaleforholdet mellom partene. Ikke minst det siste synes å bli svært kontroversielt da det ikke kan være særlig tvil om at mange av de forbrukervernregler som i dag er nedfelt i finansavtaleloven, ikke lenger kan opprettholdes. Vi vil tro at tilsvarende spørsmål vil dukke opp i andre land.

Intensjonen med direktivet er god og vi forstår betydningen av enhetlig regelverk for å få til rasjonelle betalingsløsninger over landegrensene. Vi stiller likevel spørsmål ved om ikke direktivet i sin detaljregulering legger unødvendige føringer på nasjonal lovgivning og rettstradisjon. Dette vil også kunne skade en hensiktsmessig produktutvikling. Alt henger på en måte sammen med alt og forskyvninger i rettsforholdene mellom partene kan lett få helt utilsiktede konsekvenser på andre områder. Svekkes kundenes trygghet knyttet til en betalingsløsning, kan det medføre at etterspørselen etter produktet forsvinner og at det på sikt forvitrer. Omvendt vil økt risiko for tilbydereren kunne føre til at betalingsløsningen ikke lenger vil være tilgjengelig i markedet.

Vi – og for så vidt også EU - har så langt ikke særlig erfaring med totalharmoniseringsdirektiver. Så langt synes det imidlertid å reise mange uventede

problemstillinger. Dette ser vi også når det gjelder behandlingen av forslaget til nytt forbrukerkredittdirektiv. Hvilken innvirkning har et totalharmoniseringsdirektiv på spørsmål som ikke direkte er berørt i direktivet, men som er klart regulert i nasjonal lovgivning? Hva med eksisterende rettspraksis? Hva er regulert og hva er ikke regulert?

Direktivets forslag til regulering av Payment Institutions synes temmelig fremmed for eksisterende norsk regulering av bank- og finansieringsvirksomhet. Vi har vanskelig for å se hvordan dette kan innpasses i norsk lovgivning på en fornuftig måte.

Med fare for at man kan være blendet av fortrefeligheten i egne nasjonale løsninger, er det vårt inntrykk at direktivforslaget bærer preg av å skulle implementeres i land der eksisterende betalingsløsninger og lovgivning/rettspraksis omkring dette er kommet kortere enn i Norge. Dette vil gjøre implementeringen vanskelig.

Med vennlig hilsen

FINANSIERINGSSKAPENES FORENING

Jan Fr. Haraldsen

Dir